

Als Stef Coenjaerts er de middelen voor had gehad, was hij zijn paramotorvliegschool wel ergens anders begonnen dan in deze kutbadstad. In dit toeristisch oord vol verlept vlees, softijs en lunaparklicht, waar hij zich na al die jaren nog steeds een inwijkeling voelt.

Nergens wordt het strand vanaf Pasen zozeer verkaveld in ligstoelenpercelen, plastic speeltuinen en lounges met neppalmbomen, bevolkt door luidruchtige tieners, verwende senioren en kroostrijke gezinnen met viervoeters.

Jaarlijks vist men naast tonnen slib, ook massa's vuilniszakken en autobanden uit de havengeul, zelfs zo nu en dan een kapotte winkelkar.

Alleen de typische eendagstoerist met overdadige tatoeages en hangbuik spreekt met lof over dit stadje, wat resulteert in een zeker minderwaardigheidscomplex bij het gros van de lokale bevolking, meent Stef. In een gevoel van niet-voldoen dat de een probeert te verhelpen door ongepast luxueuze zaken te verkopen in zijn dijkbaasar, zoals Havanasigaren of sashimi van tonijn, uitgesteld naast de suikerspinmachine en het reservoir vol smurfblauwe ijsdrank. De ander kleeft zijn ruiten vol affiches van evenementen waarop telkens in grote letters de naam van de aangrenzende, zoveel meer vermaarde badstad prijkt. Werkelijk, het inferioriteitsgevoel van de inwoners schijnt zelfs over te springen op de beide staketsels die meer dan in andere havens lijken aangevreten door zout en algen.

Sinds kranten en televisiejournals hebben bericht over het feit dat de vastgoedprijzen hier lager liggen dan in andere kuststeden en sneller dalen dan elders, lijkt het dieptepunt van de moraal der bewoners bereikt. Zij kijken somberder dan voorheen, vindt Stef, als was hen verteld dat eveneens alle geneugten die in hun woningen plaatsvinden, inferieur zijn aan diegene elders beleefd.

En waar de lokale notarissen, de gezette jachthavenvoorzitter, de nerveuze serveuses in de ijssalons in de galerij en de obers in de creperieën in de binnenstad, vroeger steevast een gezonde zeeblos op de wangen hadden, zien zij er nu grauwer uit, valer, alsof zelfs de jodiumconcentratie hier tegenwoordig lager is dan in de overige badplaatsen. Precies hetzelfde kan worden gezegd over de teint van de zeven straatarme minigolfuitbaters, de leden van de talloze fanfares en carnavalverenigingen, de hele gemeenschap van tweedeverblijvers en de overbevraagde, overspannen geriaters.

Door de onrust in de immobiliënsector, rijzen her en der actiegroepen uit de grond voor wie de maat vol is. Wekelijks vindt Stef pamfletten in de gammele brievenbus voor zijn paramotorschool. Folders van de KPI of kring die streeft naar een positiever, kapitaalkrachtiger imago voor de gemeente. Brochures van het comité dat ijvert voor het organiseren van hoogwaardige culturele activiteiten, en van de RRI of raad voor de renovatie van het interbellumerfgoed.

Stefs eerst klant van de dag staat inmiddels te ijsberen voor de nog gesloten *Skytours*-barak, gelegen op¹ de hoofdweg vlak achter de duinen. Patrick Eeckart is het, een nukkige dertiger die heeft leren snorvliegen van zijn sympathieke vriendin, die normaal gezien meekomt. Eveneens anders dan gewoonlijk heeft hij zijn eigen paramotorscherm meegebracht. Het zit in een doorzichtige zak van

de *Extreme Sporting*-zaak in het centrum, die een uitverkoop houdt.

De kerel heeft ook een grote spottas bij zich. Hij laat ze op de grond zakken en tikt dan, nauwelijks twintig seconden na 11u30, het officiële openingsuur, op de half openstaande ruit van de barak. ‘Ik zou onmiddellijk willen opstijgen als het kan, want ik moet hierna nog als bijzitter verschijnen op het referendum over die dijkkwesie hier,’ roept hij. ‘Dat ze uitgerekend mij daarvoor moeten vragen!’

‘Ja, uitgerekend jou,’ mompelt Stef, waarna hij opstaat om die Eeckaert met weerzin de hand te drukken.

Ook over dat referendumdagboek, heeft hij flyers gekregen, herinnert Coenjaerts zich. Propaganda van een politieke fractie die de verloren grandeur van de badstad toeschrijft aan de te smalle, foutief aangelegde dijk, waar nu slechts enkele uren per dag zon op valt. En dat, had Stef gedacht. terwijl de parken barsten van de ongewassen plastic-tasjes-lui, die hopen om via de naburige industriehavens het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Het beloofde land zonder minimumlonen. ‘*De terrassen staan hier in tegenstelling tot in andere kuststeden het gros van de tijd in de schaduw, luidde de folder. ‘Stemmen voor een dijkaanpassing op de volksraadpleging = kiezen voor nieuwe allure en welvaart!’*

Bij het lezen van die al te naïve boodschap, had hij zich geërgerd, maar razend was hij pas geworden, toen hij eind mei, ondertussen twee maanden geleden, de flyer van de tegenstanders had gelezen, die wezen op de kosten van zo’n dijkheraanlegging, die allicht deels zouden worden verhaald op de inwoners bij gebrek aan voldoende overheidssteun. De gedachte dat hij, Coenjaerts, die nauwelijks wat verdient aan de miserielijders in de stad waar hij zijn dure paramotormateriaal gestationeerd heeft, ook nog zou moeten bijdragen aan hun dijkfarce had hem met terstond het telefoonnummer doen vormen dat onderaan het blad stond, naast de oproep: ‘Protesteer, verhoog onze rangen!’

Hij had niemand aan de lijn gekregen en misschien was dat maar maar goed ook, had hij toen nog tegen zichzelf gezegd. Voor men het wist kwam men in zo’n zielig klaagkransje terecht, waar men nooit meer uit raakte. Misschien was het beter om niet opnieuw te proberen bellen.

Om tot bedaren te komen en om zich voor te bereiden op de marathon die hij wil lopen in september, was hij de duin op en weer afgegaan, naar het strand. Na bijna een uur rennen met tintelende kuiten door het opstuivende zand, was hij de reden van zijn voorbije woedeaanval zo goed als vergeten, tot willens nillens getuige was geworden van een bizar schouwspel wat verderop.

De familie Verhee stond op het voorste, droge gedeelte van het zand. Dat stelletje wereldverbeteraars dat sinds het eerste lenteschijnsel hun² strandmeubilair uitleent aan een gezin asielzoekers en daardoor lokale bekendheid geniet.

Het zwarte koppel met het beweeglijke zoontje en de bijna volwassen dochter waren nog nergens te bemerken. Alleen meneer, mevrouw en zoon Verhee stonden bij het strandhok, had Coenjaerts vastgesteld.

Vader Verhee stond op een ladder en beschilderde het schuine dak. Zijn lange grijzende haren had hij gemakshalve samengebonden met een elastiekje. Zijn zoon reikte hem zo nu en dan nieuwe verf aan. Zijn vrouw stond met de handen in de zij te kijken naar hoe haar echtgenoot zijn tijd nam. Hoe

hij schilderde met beheerste borstelstreken. Hoe hij zijn cabine versierde met toewijding, zoals de meesten het hier doen. Al zette die overrijpe hippie in tegenstelling tot de meerderheid geen namen zoals Laure, Marie en Ian op zijn hok, had Stef uithijgend geconstateerd, toen hij had haltgehouden op een paar meter van het tafereel. Evenmin schilderde hij een melig anker of klassieke strepen, die Verhee. Nee, brede, volledig ingekleurde vlakken verfde hij. Een rode, gele en groene strook, die samen een vlag vormden met een ster in het midden: de Ghanese driekleur.